

[Glistrup]

atomvåben men også bakteriologiske våben og meget mere – vil føre til, at vi fuldstændig går til grunde. I den situation må vi med nationalsansgængens ord sige, at hver må værgе sig, som værge sig kan.

Derfor er denne kontakt med dem, der politiserer, som vi nu senest så det på Beogradgeneralkonferencen, af det onde. Det er ikke et udtryk for det, som hr. Stinus ville beskyldte os for: at vi vil melde os ud af verden. Vi – det er ikke den danske stat, det er det danske samfund – vil meget gerne have, at den danske befolkning har alskens kontakter og forbindelseslinjer med verden i dens helhed, men vi tror, det er vældig farligt og kan blive dræbende for alle danskere, at den danske stat blander sig med de mere eller mindre vanvidsregimer, som opstår rundt omkring i de 170 lande, som verden efterhånden består af.

Derfor mener vi, at den danske stat i meget vidt omfang, hvis man endelig skal tale i hr. Stinus' baner, skal melde sig ud af verden, men den danske befolkning skal skam i allerhøjeste grad holde tilknytningen til verden, for det er staten, der ved sine holdninger, hvad enten man stemmer ja eller nej til sådan noget som propagandaforslaget derude på Beogradkonferencen, kan udløse for os fuldstændig uberegnelige chokreaktioner, som kan være begrundet i indenrigspolitiske, indenrigsreligiøse, kulturelle brydninger rundt omkring i verden. Den risiko skal vi ikke udsætte Danmark for, selv om en fru Ritt Bjerregaard og en fru Hanne Søndergaard så kommer lidt mindre ud at rejse og den danske stat får lidt mindre med tingene at gøre.

Det er jo rigtigt, at den sag om pressefriheden, som er ved at blive undertrykt, ikke er mere end toppen af isbjerget UNESCO. Det leder faktisk til en vis eftertanke, når man ser, hvordan den danske stat forholder sig til det spørgsmål, og sammenholder det med de stærke ord, vi hørte tidligere på dagen, om, hvordan man skal optræde og reagere i relation til Sydafrika.

Med hensyn til de 95 pct., for nu at bruge undervisningsministerens fordeling af procenterne – det er jo det, udenrigsministeren også var inde på i dag, forskelligt videnskabeligt samarbejde af den ene eller anden art – er vores indvending mod deltagelse i UNESCO-samarbejdet af en anden karakter.

Her er situationen efter vor mening, at vi tror, at det vanskeliggør det internationale videnskabelige samarbejde, når det skal køres igennem en sådan politisk institution, som UNESCO er. Vi tror, at udvekslingen af forskere direkte mellem universiteter i de forskellige lande vil befri det for en bunke forsinkende og besværliggørende bureaukrati og samtidig vil bevirke, at videnskaben kan få lov til at trives uden at skulle være dirigeret af hele den politiske missionering, som drives af flertallet af nationerne inden for UNESCO, dels fra Østblokken, dels fra 77 lande-gruppen, u-landene i det hele taget. Med andre ord: vort forslag er først og fremmest et sikkerhedspolitisk forslag. Det er først og fremmest et udtryk for, at Danmark vil få forøget og forbedret sin sikkerhed for at kunne bestå som selvstændig nation, hvis vi melder os ud af UNESCO.

Ud over at være et sikkerhedspolitisk forslag er det skam også et udgiftspolitisk forslag, for det er helt oplagt, at det, der i meget vidt omfang sker, er, at de lande, som udgør majoriteten i de beslutningstagende organer inden for UNESCO, og som bidrager mindre til økonomien, efterhånden til deres ikke særlig sympatiske forehavender kan trække flere og flere danske skatteydermidler til sig. Nu kan man sige, at det er en lille sag, og selv om det først og fremmest er udgifter i fremmed valuta og det ikke er det, vi har mest af, så er det heller ikke det, der vælter et statsbudget på 171 mia kr. Men vi er efterhånden kommet frem til en tid, hvor vi ser, at socialministeren sparer på støtten til invaliderne, hvor vi ser, at der ikke kan gives en anstændig folkepension, hvor vi ser, at socialdemokratiets formand for uddannelsesudvalget rejser spørgsmålet om, hvorvidt skolegang skal være noget dyrere og privilegeret for åbenbart de rige. Når man ser alle disse udviklingstegn, så må man simpelt hen samle sammen alt, hvad man overhovedet kan finde frem til af besparelsesmuligheder, og så har lidt også ret. Og når det medvirker til at bringe den danske befolkning i en bedre, i en sikrere position og man samtidig kan spare offentlige udgifter, kan spare fremmed valuta, så er sagen for os klar.

Men under alle omstændigheder, som vi også skriver i bemærkningerne, havde vi ikke forventet, at de andre partier i folketinget, der jo er nogle tunge drenge at danse med,